

LEBRIS

We know
books

George Morăraș

Gogu

LETRAS

Promovăm autorii români

În vârtejul iluziilor contrazise	5
Capitolul 1 — Capăt de drum —	9
Capitolul 2 — Racolarea —	23
Capitolul 3 — Ancheta —	38
Capitolul 4 — Vise spulberate —	82
Capitolul 5 — Cameleonul —	96
Capitolul 6 — Schimbarea —	109
Capitolul 7 — Ape tulburi —	126
Capitolul 8 — Gambitul (începutul) —	138
Capitolul 9 — Două regine —	147
Capitolul 10 — Șah! —	170
Capitolul 11 — Șah-mat —	184
Capitolul 12 — Destine paralele —	203
Capitolul 13 — S-a frânt Raiul —	211
Capitolul 14 — Capcana Satanei —	217
Capitolul 15 — Odihnească-se în pace! —	228
Capitolul 16 — Marioneta și păpușarul —	233
Capitolul 17 — Înger păzitor —	242
Capitolul 18 — A căzut o stea —	249
Capitolul 19 — Răsărituri —	256
Capitolul 20 — Ultima misiune —	263
Capitolul 21 — Miros de parfum și tămâie —	276

Capitolul I

— Capăt de drum —

Gogu fusese întotdeauna considerat ca fiind anormalul, ciudatul familiei. Acum, când își aducea aminte, zâmbea trist.

Familia lui... ce ironie să o numească așa! Nu își renega familia și proveniența, însă nu voia să-și aducă aminte. Nu putea înțelege cum aranjase Dumnezeu lucrurile. Cum se întâmplase ca el să se nască într-o astfel de familie și să fie totuși atât de diferit. Era țigan și provenea dintr-o familie păcătoasă până în măduva oaselor!

Fugise toată viața și încerca să uite tot ceea ce reprezenta familia sa, însă abia acum realiza, mai mult ca niciodată, adevărul vorbelor care spuneau că „Păcatul atrage păcat”! Auzise acest lucru pentru prima dată în copilărie, când cea mai iubită persoană din viața sa, Angela, cea care practic îl crescuse, îl educase și îi deschisese ochii în viață, cea căreia îi datora totul și pe care o considerase adevărata sa mamă, îl dusese la o mănăstire. Acolo îl întâlnise pe cel care îi marcaseră conștientul și îi deschisese ochii minții către spiritualitate, Părintele Arsenie Boca, cel care mai târziu, după trecerea în neființă, avea să fie considerat un sfânt! Când l-a văzut pentru prima dată și se apropiase de el, simțise efectiv cum ceva se întâmplă în trupul și în mintea lui, încă înainte de a deschide gura să vorbească. Fusese ceva incredibil, ceva despre care nu vorbea niciodată, deoarece nimeni nu îl credea. Înțelesese că unii oameni cred mai degrabă în Zâna Măseluță decât în spiritualitate. Se spovedise părintelui, care nu arătase nici surprindere, nici mirare, ci doar îl ascultase și îl binecuvântase. La plecare, făcuse cum îl învățase Angela și spusese Părintelui:

—Părinte, dacă nu este cu supărare, pot să vă rog ceva?

—Fiule, spusese părintele, de aici nimeni nu pleacă fără să ceară ceva. Toți vor ceva de la Dumnezeu și toți iau cu ei speranța! Dumnezeu nu îi dezamăgește pe copiii lui; doar pe unii îi întârzie, pe alții îi încearcă, numai să nu-ți pierzi credința; așa că spune, fiule, Dumnezeu te ascultă!

Emoționat și cuprins de spiritul evlaviei, rostise încet:

—Înțeleg Părinte, dar Dumnezeu e unul și noi suntem mulți. Eu nu de la El vreau să cer, ci de la dumneata!

—Ooo, spusese părintele schițând un zâmbet cuvios, oare ce bunuri poate poseda în viața aceasta trecătoare un om, care nu își dorește decât să stea de-a dreapta Tatălui? Ce bunuri, care ar fi de trebuință altora, ar putea păstra și lua cu el în lumea celor drepti, decât credința sa?

—Vorba, Părinte, vorba! Te rog dă-mi o vorbă, să-mi fie cu folos în viață, ceruse Gogu!

Atunci, sub acea duhovnicească apăsare ce domnea în așezământul monahal, ochii părintelui se luminau pentru un moment, apoi privirea îi deveni limpede și adâncă, iar vocea lui șoptită și gravă se imprimase în sufletul și în mintea lui:

—Fiule, ești tânăr, dar în viață vei întâlni fel de fel de oameni și vei vedea fel de fel de fapte, unele bune, altele rele, altele de-a dreptul abominabile. Păstrează-ți sufletul și cugetul curate, în credință și ai grijă de aproapele tău. Gândește la credință și la ceea ce Dumnezeu poruncește, indiferent în ce limbă o face sau de ce religie are omul. Gândește și ține-te departe de păcat și atunci o să fie bine și vei avea o viață împlinită. Să-ți amintești întotdeauna că „PĂCATUL ATRAGE PĂCAT” și el se revarsă nu numai asupra ta, ci și asupra urmașilor tăi! Asta e o vorbă importantă de ținut minte, fiule, și, dacă o vei uita, vei coborî din

ce în ce mai mult în păcat, depărtându-te de calea cea dreaptă, menită spiritelor puternice!

Data fiind experiența vieții sale, Gogu putea afirma acum faptul că părintele avusese dreptate.

Privea cerul încărcat de nori grei și întunecați. Pe fața lui împietrită, un rictus trist deforma buzele lui albite, într-o expresie de profundă durere. O grimasă provocată de o suferință, în fața căreia se resemnase. Privea cerul cu atâta intensitate, încât părea că distanța dintre fereastră și plafonul norilor se micșora în ritm constant. Amintirile, pocăința și izolarea îi dădeau impresia că se apropie cumva de Dumnezeu! Nu îi păsa prea mult de faptul că era închis și se împăcase cu gândul ăsta. Nici regimul penitenciar nu îl deranja, fiindcă, practic, nu-i mai păsa de el sau de viață. Imaginația și amintirile îi mențineau spiritul liber, exact așa cum citise cândva într-un roman celebru. Astfel, se putea simți unde voia el, în compania persoanelor pe care el le voia în jurul său, chiar dacă acele persoane nu mai erau în viață. Putea construi o lume a lui, o lume perfectă care să includă doar persoane frumoase la suflet. O lume imaginară, așa cum dorise să existe, într-o realitate paralelă perfectă, lipsită de haosul realității. Propriul lui teatru! Ceea ce îl deranja întrucâtva, era felul în care ceilalți deținuți îl judecau și comentau faptele lui, de parcă ei erau domnișoare de pension! În definitiv, toți aveau o motivație pentru prezența lor acolo și, dincolo de motivație, numai acțiunile personale contează și arată cu adevărat cine ești! Nu procurorii și judecătorii care îl anchetaseră, nu orele nesfârșite de nesomn și nici interogatoriile nu-l deranjaseră! Era conștient de faptul că reprezentanții autorităților își făceau doar meseria. El făcuse tot posibilul pentru ca totul să se termine cât mai repede, așa încât procesul să fie cât mai scurt și să fie pronunțată sentința. Justiția, da, îți putea judeca fapta, dar ceilalți condamnați nu aveau niciun drept să-l judece. Nu poți judeca viața unui om doar prin

prisma unei singure fapte, oricât de gravă ar fi fost aceasta! Jurații, judecătorii judecă fapta și dau o sentință, în acord cu legile din codul legislativ, așa cum sunt ele gândite, în termenii și după preceptele semenilor noștri! Dumnezeu și canoanele religiei judecă lucrurile într-un mod diferit! Ceilalți condamnați, ei înșiși niște decăzuți, nu au dreptul să-l eticheteze! Nu că i-ar fi păsat prea mult despre ceea ce credeau aceștia, dar, în principiu, îl deranja tot ceea ce era incorect. Asta poate și din cauză că el, Gogu, era o persoană cerebrală, care posedă o minte ascuțită și organizată, pe care o exersase și o menținuse flexibilă toată viața lui. Și ce mai viață trăise până acum...! Până acum, când ajunsese ceea ce nu gândise vreodată, adică un număr.

Noul său nume era 92166, un număr dintr-un sistem, „Sistemul penitenciar”! Închisoarea de maximă securitate Full Sutton din Comitatul York, United Kingdom! Un loc despre care mulți nici nu știau că există, iar cei care știau nu voiau să vorbească! Gândurile îi fugeau în toate părțile, așa cum i se întâmpla îndeobște în ultimele șase luni, de când era închis. Ar fi vrut să uite tot trecutul său, să i se șteargă cumva memoria, ca și cum ar curăța un hard drive al unui computer și să înceapă o altă viață. Una fără trecut, la fel ca a unui nou-născut! Parcă și vedea în mintea lui silueta unui doctor completând un certificat de re-naștere pe care scria „Memoria ștearsă, la cererea pacientului”! Da, i-ar fi plăcut, dar era conștient că așa ceva s-ar fi putut întâmpla doar într-un exercițiu de imaginație science-fiction, iar timpul, din păcate, nu putea fi întors și regretele nu schimbau situația!

Și cerul ăsta... norii ăștia apăsători care pluteau deasupra Yorkului, liniștea spartă doar din când în când de zbieretul vreunui deținut disperat; toate astea îl împingeau către starea lui mizerabilă din care nu putea și nici nu voia să iasă. Într-un fel ciudat totuși, se simțea bine vizualizând mental filmul trecutului său, așa greu

și complicat cum fusese el. La urma urmei, se întreba: ce fel de viață mai fusese și asta pe care o trăise el? Și tot el își răspundea... ciudată! O viață încărcată cu evenimente neobișnuite, dragoste, durere, ură și multă, foarte multă muncă. O viață încărcată cu aventuri și trăiri intense, cu bucurii, realizări și satisfacții, evoluții fericite, decepții și regrete devastatoare. O viață ca o linie plină de tremoluri, dar ascendentă, care la un moment dat se frângea brusc. Și apoi... nimic! Un trecut fără viitor, doar întuneric!

Gogu, ce nume mai avea și el... De fapt, asta nu era nici măcar numele lui adevărat, ci unul care îi fusese dat în copilărie, mai mult ca o poreclă, și așa rămăsese. Ura acest nume! Paradoxal însă, nu voia să renunțe la el. Nu știuse niciodată de ce, însă acum, având timp să reflecteze la trecutul său, realiza că poate îl păstrase, în virtutea faptului că își începuse viața cu el și se voia ancorat în acest fel într-un trecut și cu o apartenență. Avea nevoie de trecutul său, pentru a-i reaminti în permanență de unde plecase și unde ajunsese prin puterile și voința sa, dar și ajutat de persoanele care îi influențaseră în mod decisiv viața. Era exemplificarea vie a faptului că omul se poate schimba. E drept că nimeni nu își poate alege părinții și familia, însă poate influența și schimba viitorul său ca individ. Partea mai dificilă, mai greu de „digerat” pentru el, consta în interpretarea gândirii malițioase a unui segment al societății care te judecă după rasă. Ca și cum rasa existentă în genele individului aduce cu sine și tot ceea ce e rău sau malefic în istoria strămoșilor săi. Curios însă cum doar foarte puțini oameni din această categorie se gândesc și la aspectele benefice, unele chiar remarcabile, pe care genele le pot transmite urmașilor. Oricum, gândea el, doar o mică parte din toate speculațiile ce puteau fi făcute pe această temă meritau să fie luate în considerare, deoarece elementele definatorii ce primează în formarea și dezvoltarea fiecărui individ sunt educația și capacitatea de interpretare, raportate la acțiunile pe care le întreprinde de-a

lungul vieții și la modul cum interacționează cu alți indivizi și cu societatea.

Marcian, Marcian Voicu, acesta era, de fapt, numele lui adevărat! Cu acest nume își începuse viața... Nu ascunsese niciodată faptul că își avea originile într-o familie de țigani. Da, țigani și nu rromi, așa cum le plăcea multora dintre ei să se numească, conform dreptului dat de „Comunitatea Europeană”, de a fi (re)denumiți în acest fel toți membrii acestei etnii! Dacă unii încercau să scape de trecutul și istoria neamului lor în acest fel, nu aveau decât. Numele e ușor de schimbat, dar schimbarea numelui nu aduce cu sine și o schimbare de entitate sau a originilor. O spălare a reputației etniei se poate realiza doar prin educație. Era o părere personală și nu voia să fie judecată în raport cu toată politica antirasistă, care era iubită și înșelată pe toate meridianele! Nu se ferea să își numească etnia în felul ăsta, deoarece lumea îl analiza și putea cu ușurință remarca diferența de cultură dintre el și alți indivizi cu caracteristicile generale ale acestei etnii. Așa gândea Gogu și era mândru că, prin propriile puteri, reușise să se detașeze de felul în care erau asimilați co-etnicii lui, țiganii. Chiar și aici, în închisoare, avusese probleme din cauza etniei din care provenea. Nimeni nu fusese interesat de cine este el ca individ sau care sunt abilitățile lui intelectuale sau practice. Reușise însă în scurt timp, datorită experienței lui în domeniul militar, să-și creeze o reputație și să impună respect! Câteva lupte scurte, care se terminaseră rău pentru ofensatori, îi aduseseră liniștea. Ceilalți deținuți înțeleseseră repede că nu voia decât să fie lăsat în pace și ar face bine să stea departe de el. Trist, dar, în aparență, închisoarea, unde se presupune o reeducare a individului, este mai degrabă un loc unde sunt apreciate comportamentele atavice, în detrimentul celor care definesc natura omului evoluat și civilizația; un loc pentru care societatea civilă a căzut la examenul de maturitate. O concepție greșită a acestei idei,

LIBRIS books

încă de la apariția ei, continuată prost de-a lungul timpului și perpetuată până în zilele noastre! E drept că, la început, închisoarea avea doar un scop punitiv. Cu cât privești mai adânc în istoria omenirii către începuturile ei, către perioada de evoluție, când nu existau constrângeri și reguli de conviețuire și traiul în societate de-abia dădea semne de dezvoltare, cu atât vezi mai clar că violența și frica induse de primitivismul instinctului de conservare erau singurele dogme care patronau și dominau, ținând în frâu pornirile ancestral moștenite și visceral dobândite ale indivizilor. Apoi, odată cu evoluția omului, au apărut regulile, legile și pedepsele. Închisoarea a apărut ca urmare atât a necesității înlăturării indivizilor periculoși, dăunători societății, dar și ca modalitate de a stopa evoluția acelor manifestări neconforme cu regulile și dogmele acelor vremuri. E drept că, de nenumărate ori, scopul ei a fost deturnat de interesele celor aflați vremelnic la putere și mulți condamnați nu ar fi trebuit să ispășească în temniță, dar, în principiu, închisoarea era locul în care trebuia să suferi și să te căiești pentru faptele tale. Doar mai târziu, viziunea oamenilor evoluând, s-a luat în calcul și reabilitarea. Această reabilitare, prin recunoaștere și conștientizarea individului asupra faptelor antisociale comise, nu este însă suficientă și nu apare pur și simplu doar pentru faptul că individul este rupt de societate. Trăind o perioadă într-o haită de lupi supravegheați permanent și având un program impus într-un spațiu limitat, nu devii mieluşel, ci un lup mai rău decât înaintea izolării și motivele schimbării sunt cunoscute. Norvegia era un exemplu de invidiat în acest sens! Acolo îți este luată libertatea numai parțial, fiind semiizolat într-un spațiu mai larg și având datoria de a te îngriji singur și de a-ți face singur un program. Nici Anglia nu stătea chiar rău, comparativ cu alte state, însă spațiul determinat și programul strict impus aveau aceleași efecte asupra individului care experimentează ascuțirea instinctului de haită și creșterea gradului de agresivitate! Dacă la capitolul

„cazare” avea, se pare, un nivel mai ridicat decât alte țări, la capitolul „disciplină” societatea civilă nu lucrase foarte mult și asta se putea vedea cu ușurință în comportamentul deținuților. Cât despre reeducare și binefacerile unui stagiu determinat în cadrul unei închisori... ăsta era un alt subiect! Se lovise de efectele „binefacerilor” societății și ale sistemului penitenciar încă din prima zi în care fusese închis! Se simțise oarecum bulversat văzând efectele degradării umane și reacțiile gardienilor care, se presupune, ar fi trebuit să controleze tot acel mediu, să se impună și să conducă într-o anume direcție, atât reabilitarea oamenilor, cât și funcționarea instituției. Efectul, se pare, fusese exact invers și locul își pusese amprenta asupra gardienilor. Gogu primise șocul schimbării, nu pentru că nu știa despre ce era vorba în materie de pușcărie, ci mai de grabă pentru că nu se gândise. Un om liber nu se „înghesuie” să înțeleagă trăirile unui condamnat și nu își irosește timpul cu ceea ce societatea marginalizează și rejectează, asemenea unui sistem imunitar, tot ceea ce consideră că dăunează „angrenajului”.

Gogu mai trăise experiența conviețuirii în mijlocul unor grupuri de oameni „fără speranță” atunci când luptase în „Legiunea Franceză”. Cunoștea psihologia de grup, efectele comportamentale modificate ale individului aflat în diverse situații, a cărui viață este pusă în pericol sau atunci când trăiește într-un mediu ostil ori sub permanentă presiune. Felul în care un om gândește și reacționează și toate acele situații de rahat, pe care unii le studiază în universități pentru a deveni mari psihologi, el le trăise!

Peter Statham, colegul lui de celulă, era un exemplu edificator în acest sens. În ziua în care Gogu fusese cazat la Full Sutton, fusese repartizat în celulă cu Peter. Acesta, deși un tip cu o constituție fizică slăbuță, încercase să se impună în fața lui, de cum ajunsese. După ce spusese scurt și în zeflema un „Hello mate”,

începuse prin a-i impune, pe un ton categoric și superior, „regulile casei”. Evident, totul începuse cu alegerea patului. Gogu chiar nu avea chef de toată mascarada aia de „bun-venit”. Zâmbise, dezgustat în sinea lui, și tăcuse. În timp ce Peter turuia despre regulile sale, pe care Gogu ar fi trebuit să le respecte, el apucase cu naturalețe toate așternuturile de pe patul lui Peter și le aruncase pe jos. Apoi, calm și tot cu naturalețe, de parcă ar fi fost singur în celulă, începu să își așeze propriile așternuturi pe patul lui Peter. Nu își dorea defel acel pat, dar regulile jocului trebuia urmate și Peter trebuia să înțeleagă limitele conviețuirii în acel spațiu restrâns. Nu își dorea să fie „șeful”, dar nici să-l lase pe Peter să gândească greșit, așa că trăsese linia! Peter încercase, la noroc, „cartea durului”:

—Ce dracu’ faci, băi idiotule? De-abia ai venit și o cauți cu lumânarea? Tu știi cine sunt eu...?

Gogu nu era în cea mai bună dispoziție, așa că nu îl lăsase să-și termine tirada și îi înfipse mâna în gât, lipindu-l de perete și ținându-i privirea:

—Dumnezeu e Alfa și ți-a dat viață, Eu sunt Omega și am să ți-o iau! Puțin îmi pasă cine ești și care sunt tovarășii tăi aici, în pușcărie. Dacă mă deranjezi, te omor! Dacă tovarășii tăi mă deranjează, îi omor și pe ei! Fă-ți un bine și poartă-te normal și cu respect, ca un om civilizată, și poate ne înțelegem, altfel...! Gogu înclinase capul într-un anumit fel, imitând poziția capului unui spânzurat. Pușcăria, continuă el lăsând jos biata făptură speriată, nu e un loc numai pentru animale care vor să domine, ci și pentru oameni normali. Ai priceput?

Fetele lor spuneau mai mult decât o mie de cuvinte și Peter dăduse din cap afirmativ, nemaiputând vorbi. Frica își spusese cuvântul! Față de reacția violentă, calmul și hotărârea ce se citeau

pe fața lui Gogu, realizase că nu fusese o idee bună să încerce marea cu degetul. Nu cu acest om!

Zilele trecuseră și cei doi colegi de celulă ajunse să se cunoască mai bine. Așa cum bănuise Gogu, la o primă vedere, Peter era doar un trepăduș tare în gură. Din cauza prostiei sale și a unei doze de imaturitate în care se complăcea, devenise în viață doar un instrument, folosit de către adevărații masculi alfa, cei care aveau adevărata putere de decizie în cadrul unui grup. Peter era doar un cățeluș, care se dădea dulău doar în prezența lor. Dacă nu ar fi avut complexul acela de inferioritate și dacă și-ar fi controlat puțin teribilismul născut din dorința de ieșire din anonim, Peter ar fi putut trăi o viață absolut normală și fericită! Toate aceste neîmpliniri, plus multe alte tâmpenii pe care le făcuse însă, îl aduseseră acolo unde viitorul se desfășura între patru pereți, la „Penitenciarul Full Sutton”, proprietatea Majestății Sale. El, Gogu, merita să fie acolo! Știuse dinainte finalul și și-l asumase, dar prezența lui Peter acolo o considera o eroare ce ar fi putut fi îndreptată, mai degrabă, cu un alt gen de corecție și ceva educație! Gogu trăise o viață ciudată în copilărie. Adolescența, datorită unei îndrumări corecte, adusesese însă o schimbare profundă numai din dorința și voința sa de a trăi o viață calmă și fericită. Asta, până când furtuna destinului se abătuse asupra sa! Faptul că se afla acolo era urmarea unor evenimente teribile și neprevăzute, care-i răsturnaseră viața cu susul în jos. Știuse bine care vor fi consecințele! Fusese absolut conștient de acestea și alesese, în numele decenței, să acționeze așa cum o făcuse. Aflat în fața unei balanțe, pusese pe un taler demnitatea, iubirea, credința și normalitatea. Pe celălalt, pusese faptele contra naturii umane, cele antisociale, decadența și anormalitatea. Ajunsese astfel la singura decizie acceptabilă, în acord cu principiile de viață în care